

Ve smečce psů se nehodnotí, kdo je v právu a kdo má pravdu, ale to, kdo dokáže své právo prosadit

Kdo je tady pánem?

Čím více se psi navzájem podobají pohlavím, plemenem, velikostí či věkem, tím spíše dochází mezi nimi k bojům o hierarchické postavení a tím urputnější tyto bitky jsou.

Pokud chceme mít v domácnosti více než jednu fenu, měli bychom se rozhodně snažit vyhnout jakékoliv možnosti, že fenky začnou hárat, a měli bychom dbát také na to, aby mezi fenami vznikl stabilní vztah matka-dcera-vnučka. Problematická až nemožná je tato konstelace dvou navzájem nepříbuzných fen stejného věku. Je-li jedna z fen nevykastovaná (nebo dokonce obě), mohou boje mezi nimi vyústit až ve smrtelná zranění. Problémy mohou vznikat i u dvou

stejně starých a stejně zdatných psů. Stabilní, trvalý a mírumilovný vztah otce se synem u psů neexistuje. Hierarchické uspořádání mezi psy je vždy otevřené a může se změnit ze dne na den. Trvalého míru dosáhneme jediné tehdy, když (není-li první pes již kastovaný) necháme druhého psa vykastovat ještě jako velmi mladého.

TYPICKÝ PŘÍKLAD

Ramzes nebyl vykastovaný a byl to citlivý a velmi oddaný a nervózní pes,

který se na procházkách snadno nechal vyprovokovat jinými psy. Byl právě tak dospělý - jako dobrman se vyvíjel poměrně dlouho. V této fázi si majitelé pořídili druhého psa - také dobrmana jménem Togo. Ten se projevoval jako silně dominantní pes se silnými pudy. Ani on nebyl vykastovaný. Zpočátku šlo všechno hladce, až se Togo dostal do puberty - a mezi psy začaly vznikat spory, které jsou jinak zcela normální. Prvnímu útoku Toga se Ramzes ještě ubránil, u druhého to nedokázal.

Dva psi – jeden problém

Během dovolené majitelů byli psi ubytováni ve stísněném prostoru penzionu pro psy a citlivější a bojácnější pes z uvedené dvojice měl hned od počátku horší karty. Tak vznikla trvalá „nenávisť“ mezi oběma psy, která mohla skončit z každého malicherného důvodu rozhořčenou rvačkou. Zpočátku snad ještě byla možnost toto nepřátelství potlačit a nechat ho vyústit do vzájemné tolerance a respektování. Psi se mohli shodnout. Psi se totiž

DOKÁŽOU SHODNOUT - když všichni zúčastnění reagují správně, když všichni dodržují nastolenou hierarchii a když se jí všichni pevně přidržují. V počátečním stadiu sporů vždy pomůže okamžitá kastrace. Jestliže se ale již hluboce zakořenila vzájemná rivalita, kastraci se neodstraní. Kastraci lze ale vždy doporučit, chceme-li psa zbavit trvalého stresu vyvolávaného hormony i ve vztahu k hárajícím fenám v sousedství. Pak zbývá jen důsledná a náročná převýchova, která zabere jen tehdy, když jsou všichni členové rodiny absolutně

důslední a ve svém jednání se psem postupují zcela shodně. Jsou-li splněny všechny uvedené předpoklady, můžete začít: Nejdříve si znovu důkladně rozmyslete, kdo je ve rvačkách vlastně „útočníkem“: Vůdcem není ten, kdo provokuje, ale ten, kdo odpovídá rychlým útokem. Toho musí všichni členové rodiny akceptovat jako „psa číslo jedna“. I když je to někdy těžké, i když takové chování odporuje smyslu lidí pro spravedlnost. Ve smečce psů se nehodnotí, kdo je v právu a kdo má pravdu, ale to, kdo dokáže své právo prosadit. V popsaném případě to byl Togo. S tímto psem musíme poté jednat za všech okolností přednostně. On dostává své krmení jako první, s ním se nejdříve pozdravíme, on smí sedět nejbliže u svého pána. Člověk však musí za všech okolností zůstat hierarchicky nejvýše postaveným jedincem! Vůdčí pes je jen „psem číslo jedna“ - a rozhodně není vůdcem rodinné smečky! K podřízenému psovi si musíme udržovat odstup. Jestliže se výše postavený pes dívá, nesmíme „toho druhého“ pohledit, a bude-li se

pokoušet provokovat hierarchicky výše postaveného psa, musí ho člověk ihned vykázat do správných mezí. Čím více bude člověk pomáhat výše postavenému psovi, tím méně se bude muset tento pes sám „starat o pořádek“. Je třeba odstranit všechno, co může vzbuzovat žárlivost: žvýkácké kosti, pamlsky atd. Hlazení se přemění v lehkou podřízenost. Ve své blízkosti nikdy nestrpíme hluk, upřené zírání jednoho psa na druhého ani jiné provokace. Jakmile se objeví sebemenší náznak agresivity, majitel musí ihned zasáhnout a znesvářené strany oddělit. A pokud by skutečně znovu došlo ke rvačce, hierarchicky níže postaveného psa ihned s hlasitým hubováním zavřeme jinam a „psa číslo jedna“ pošleme na jeho místo. Tento způsob „lěčby“ vzájemné nesnášenlivosti u psů není nijak snadný. Pokud ale někdo chce chovat v domě společně dva zdatné a sebevědomé psy, musí mít jistý talent ke zkrocení šelem a ohromné množství psího rozumu!